

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ

УДК 346.91

ЗАУВАЖЕННЯ ТА ПРОПОЗИЦІЇ КАФЕДРИ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА І ПРОЦЕСУ ОНЮА ДО ПРОЕКТУ НОВОЇ РЕДАКЦІЇ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ, РОЗРОБЛЕНОГО СУДОВОЮ ПАЛАТОЮ У ГОСПОДАРСЬКИХ СПРАВАХ ВЕРХОВНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Подчерковний О. П. – доктор юридичних наук, завідувач кафедри господарського права і процесу

Квасніцька О. О. – кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарського права і процесу

Висловлюючи загальну підтримку щодо намагання Судової палати у господарських справах Верховного Суду України ініціювати модернізацію положень Господарського процесуального кодексу (надалі – ГПК) відповідно до умов сьогодення, вважаємо за необхідне висловити окремі зауваження та пропозиції щодо положень проекту ГПК, надісланого на нашу адресу листом ВСУ № 201–572/0/8–08 від 07.02.2008 року:

1. Запропонований законопроект, по суті, скасовує основну специфіку господарського процесу в порівнянні з цивільним процесом – спрямованість процедур на оперативне вирішення спору, інколи, як буде показано надалі, поза будь-якої процесуальної необхідності. Хоча оперативність розгляду господарських спорів обумовлена специфікою власно господарської (підприємницької) діяльності, яка потребує прискороного обороту капіталу, чіткої визначеності правової ситуації, розуміння того, що затягування процесу є руйнівним для інвестиційних та виробничих процесів, особливо в умовах економіки, що розвивається. Потребують уведення в господарський процес лише ті виважені апробовані процесуальні елементи, які забезпечують прийняття правосудних рішень, а не утворюють численні можливості недобросовісних відповідачів (боржників) для ухилення від відповідальності шляхом затягування розгляду господарських справ (процесуальної шикани).

Такими «обтяжуючими» провадження у господарських справах положеннями проекту ГПК вважаємо:

А) Уведення обов'язковості процедури підготовчого засідання суду.

Підготовче засідання може бути виправдане для цивільного процесу, де беруть участь громадяни, для яких юридичний супровід діяльності є винятком, аніж правилом. Господарський процес орієнтований передусім на суб'єктів господарювання, кадрово підготовлених до вирішення юридичних спорів. Той факт, що автори проекту ГПК пропонують надати помічникам судів право проводити підготовчі засідання суду, підтверджує факультативний характер такої процедури.

Отже, статті 145-148, 160 тощо доцільно виключити з проекту ГПК чи зробити необов'язковими відповідні процедури, що застосовуються в разі потреби за ініціативою суду.

Б) Викликає сумніви розширення до 5-ти замість скорочення передбачених у чинному ГПК підстав для оскарження рішень господарських судів у Верховному Суді України за виключних обставин.

Розширення підстав відповідного оскарження в порівнянні з цивільним та адміністративним процесом де-факто: а) ставить під сумнів професіоналізм суддів ВГСУ; б) ускладнює господарський процес, ставить його учасників у нерівне становище щодо адміністративного і цивільного процесу,

підриває можливість оперативного розгляду господарських справ. Усунення неякісних рішень має відбуватися не шляхом збільшення судових інстанцій, а шляхом підвищення професіоналізму суддів, удосконалення механізмів внутрішньосуддівського контролю за їхньою діяльністю, усунення перешкод на шляху незалежності судової гілки влади.

Отже, підстави такого оскарження мають бути уніфікованими з іншим спеціалізованим процесом – адміністративним згідно із ст. 237 КАСУ: 1) неадекватне застосування судом (судами) касаційної інстанції однієї й тієї самої норми права; 2) визнання судових рішень міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, такими, що порушують міжнародні зобов'язання України.

В) Уведення в господарський процес інституту свідків у тому вигляді, як це запропоновано проектом ГПК, здатне утворити колапс у системі господарського судочинства, відтворивши проблеми із затягуванням розгляду справ, що існують та не вирішені в системі цивільного та адміністративного судочинства.

Викликає сумнів процесуальна користь від участі свідків у господарському процесі, наприклад, при стягненні грошових боргів у сфері господарювання, у вексельних спорах, у чекових спорах, у спорах, що впливають з безготівкових розрахунків, при вирішенні заяв щодо зміни способу примусового виконання судових рішень, при визнанні правочинів недійсними з підстав порушення закону та в інших випадках, коли всі факти, необхідні для обґрунтування вимог, можуть бути доведені на підставі письмових доказів.

Недоцільним є допит як свідків найманих працівників та інших осіб, залежних від сторін (третьох осіб). По-перше, марно розраховувати на правдивість відповідних показань. А по-друге, це утворюватиме конфлікт інтересів найманих працівників та роботодавців, перекидатиме на найманих працівників комерційні проблеми підприємців. Неприпустимість допиту як свідка має бути передбачена також для пов'язаних із сторонами осіб, поняття яких цілком ґрунтовно визначено в Законі України «Про оподаткування прибутку підприємств».

Має бути також враховано, що проект ГПК не містить дієвих механізмів забезпечення явки свідків. Положення пропозиції 2 ст. 156 проекту про вирішення судом питання відповідальності свідка є недостатніми. Заходами процесуальної відповідальності (глава 10) не передбачено привід свідка.

Отже, вирішення цих проблем потребує, поперше, додаткового обмеження кола осіб, що можуть бути допитані як свідки. Зокрема, пропо-

нується доповнити ст. 64 проекту ГПК п. 6 такого змісту: «6) особа, що перебувала або перебуває у службовій або іншій залежності від осіб, які беруть участь у справі, чи є пов'язаною з ними особою відповідно до податкового законодавства». По-друге, проект ГПК потребує доповнення особливими спрощеними процедурами, наприклад главою 24-1 «Розгляд справ у спрощеному порядку на підставі письмових доказів», які будуть засновані на спрощеному провадженні. Існування таких процедур у ЦПК Німеччини довів їх високу ефективність. Редакція відповідної глави додається до цих пропозицій. По-третє, у механізм ГПК має бути введена можливість дачі письмових показань свідків на письмовий запит суду без явки свідків до суду. Зокрема, ст. 80 проекту ГПК потребує доповнення таким положенням: «Суд має право зобов'язати свідка направити до суду письмову відповідь на запитання, що є предметом допиту свідка, якщо він визнає це достатнім для підтвердження факту, що має значення для правильного вирішення спору. Суд викликає свідка, якщо визнає це необхідним для подальшого з'ясування питання, що є предметом розгляду справи». По-четверте, у разі неявки свідка в судові засідання чи ненадання ним письмової відповіді суд має бути наділений правом притягнути свідка до адміністративної відповідальності, а також застосувати привід свідка із залученням органів внутрішніх справ – задля цього в проекті ГПК необхідно відтворити положення ст. 94 ЦПК України.

Г) Незадовільним є вирішення питань про виклик учасників процесу.

Зокрема, недоречним є направлення ухвали про час і місце слухання справи на адресу тих учасників, що були присутніми на засіданні суду (ст. 104, ч. 2 ст. 162 проекту ГПК).

Отже, ч. 2 ст. 104 проекту ГПК потребує доповнення пунктом четвертим такого змісту. «4) учасники процесу чи їх представники були присутніми під час ухвалення відповідного рішення господарського суду»

А ч. 2 ст. 162 має бути доповнена словами: «крім учасників процесу (їх представників), що були присутніми під час прийняття відповідної ухвали господарського суду».

Д) Питання продовження строку розгляду справи не має процесуального запобіжника, ефективного та передбаченого чинним ГПК (ст. 69), відповідно до якого голова відповідного суду ухвалою продовжує розгляд справи. У запропонованому проекті (ч. 4 ст. 153) ухвалу про продовження розгляду справи власно виносить суд, що розглядає справу. Це означає відсутність будь-якого чинника, стримуючого затягування розгляду справи. Ідея по-

збавлення голів судів процесуальних функцій, що обговорюється нині в юридичному середовищі, у цьому разі є недоцільною та небезпечною.

Е) Знехтувана процедура досудового розгляду господарських спорів (розділ II чинного ГПК). Проте саме ці процедури сприяють позасудовому та оперативному вирішенню суперечок. Не йдеться про обмеження права на позов – це є правом позивача на досудове врегулювання, якому має бути протиставлений певний обов'язок відповідача. Адже, відповідно до ст. 222 Господарського кодексу України, процедура досудового врегулювання є обов'язковою саме для відповідача, який має відреагувати на претензію позивача. Досудовий розгляд претензії може бути визначено як обов'язковий також внаслідок договору.

Окрім того, не можна залишати прогалину в питаннях досудового врегулювання спорів, виникаючих під час укладення господарських договорів, щодо яких законодавством передбачено відповідний обов'язок сторін (наприклад, із приводу державного замовлення), спорів щодо розірвання договорів тощо, досить позитивно вирішених у чинному ГПК (ст.ст. 10, 11), хоча і потребуючих вдосконалення.

Є) Положення щодо обов'язку сторін надавати письмові докази, викладені недержавною мовою, з належним чином засвідченим перекладом (ч. 3 ст. 8, ч. 4 ст. 75 Проекту), потребують доопрацювання у бік спрощення.

По-перше, посвідчення перекладу в офіційний (нотаріальний) спосіб можливо не стосовно будь-якого письмового доказу. Наприклад, копії документів, застосування яких, до речі, допускається ст. 72 проекту ГПК, внаслідок нотаріальних правил не можуть бути посвідчені. Те саме стосується факсимільних документів, розписок, непроститих документів, телефонограм тощо. Велика кількість термінів, наприклад CIF, FOB, DAF, традиційно використовуються в комерційному обігу без перекладу. По-друге, немає жодної необхідності перекладати державною мовою ті письмові докази, зміст яких однаково розуміють суд та учасники процесу. Вимога про обов'язковий переклад лише призводитиме до ускладнення та затягування розгляду справ, позбавлятиме сторони всього арсеналу доказів.

Не випадково ані цивільний, ані адміністративний процес таких жорстких правил не передбачають.

Отже, має бути встановлено право суду «у разі потреби» витребувати переклад письмового доказу державною мовою.

Ж) Статті 47, 48, ч. 5 ст. 162 ГПК передбачають, що в разі вступу у процес третіх осіб господар-

ський суд розпочинає розгляд справи «заново». Із цим погодитися не можна. По-перше, господарський процес не може утворювати щодо цього більші перепони для оперативного розгляду справи, аніж цивільний процес, для якого у ст.ст. 34, 35 ЦПК не передбачено таких жорстких правил. По-друге, це не враховує факультативної процесуальної ролі третіх осіб, особливо тих із них, які не заявляють самостійних вимог. Отже, для третіх осіб із самостійними вимогами має бути передбачено право заявити клопотання про слухання справи заново. А вступ у процес третіх осіб, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору, не має тягнути розгляд справи заново.

З) Модераторна функція проекту ГПК є недостатньою. В умовах ускладнення процедури, запропонованої проектом, стимулювання сторін до мирового вирішення спору потребує посилення.

Зокрема, недоцільним є обмеження лише стадією підготовчого засідання прав сторін на укладення мирової угоди, що надає можливість повернути 50 % державного мита. Укладення мирової угоди до першого засідання у справі має служити підставою для повернення державного мита в повному обсязі. Подальше укладення мирової угоди до вирішення спору по суті має забезпечувати повернення 50 % державного мита.

І) Не можна погодитися із занадто широким переліком підстав зупинення провадження у справі згідно із ст. 182 проекту. Запровадження таких наведених у статті підстав, як тяжка хвороба особи; перебування особи у складі Збройних Сил України чи на альтернативній службі; виконання державного обов'язку; втрата фізичною особою дієздатності, унеможливить своєчасний розгляд господарських справ та утворить можливість для зловживання процесуальними правами, не узгоджується з порядком припинення підприємницької діяльності фізичних осіб відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», не враховує необхідність припинення провадження у справі в разі припинення діяльності фізичної особи-підприємця.

На нашу думку, потреби комерційного обігу, принципи підприємництва та публічний характер здійснення фізичними особами підприємницької (господарської комерційної) діяльності зобов'язує їх до несення тих комерційних ризиків (ст.ст. 42, 44, 49 ГК), що виникнуть у зв'язку з неможливістю забезпечити явку представника на засідання господарського суду у зв'язку з комерційною діяльністю підприємця.

Втрата дієздатності особи як підстави зупинення провадження у справі також не враховує існування інституту опіки щодо недієздатних осіб.

Не випадково в цивільному процесі недієздатність особи не є підставою для зупинення провадження у справі.

К) Стаття 209 проекту передбачає місячний строк для подання апеляційної скарги в господарському процесі. Цей строк є занадто довгим та невиправданим. Десятиденний термін є апробованим та цілком достатнім строком для звернення зацікавленої особи до апеляційної інстанції (ст. 93 чинного ГПК).

Л) Стаття 218 проекту передбачає 10-денний строк для підготовки та призначення розгляду справи в апеляційній інстанції. На нашу думку, достатньо апробованим у цьому сенсі є п'ятиденний термін, передбачений чинним ГПК (ст.ст. 64, 99). Має бути також враховано, що на сьогоднішній день апеляційні господарські суди не на стільки завантажені, аби не мати змогу протягом 5 днів призначити справу до розгляду.

2. У законопроекті не знайшов відображення конституційний припис (ст. 127 Конституції) про колегіальний розгляд спорів суддями спеціалізованих судів.

У зв'язку з фактичною неможливістю забезпечити колегіальний розгляд усіх спорів, вважаємо за можливе передбачити право сторін: позивача – при подачі позовної заяви чи відповідача – протягом 3 діб після отримання ухвали про порушення справи – заявити про колегіальний розгляд справи. У цьому разі справа має слухатися у складі колегії із 3-х суддів.

3. У зв'язку з ускладненням господарського законодавства та необхідністю підвищення якості та ефективності його тлумачення, вважаємо за необхідне передбачити в проекті ГПК умови для залучення наукових консультантів у процес відправлення правосуддя. Залучення наукових консультантів передбачено у ст. 130 Закону «Про судоустрій», але процесуальний порядок такої участі досі не визначено.

Зокрема, пропонується передбачити окремою статтею процесуальну участь наукового консультанта суду для викладення висновку щодо (юридико-лінгвістичного) тлумачення норм законодавства. Висновки наукового консультанта не мають бути обов'язковими для суду. Залучення таких консультантів може відбуватися за ініціативою суду чи інших учасників процесу. Форма участі – висновок на письмовий запит та дача особистих пояснень у процесі. Витрати щодо залучення наукового консультанта мають увійти до судових витрат. Їх розмір визначатиметься Кабінетом Міністрів України. Редакцію відповідної статті ми можемо надати в разі потреби.

4. Недоліком запропонованого проекту ГПК вважаємо відсутність лаконічності та чіткості його формулювань.

Для прикладу можна звернути увагу на положення ст. 30 ЦПК, який двома реченнями пояснює склад сторін, а у ст. 42 проекту ГПК вживаються поширювальні пояснення того, хто вважається позивачем чи відповідачем, хоча це відоме кожній розсудливій особі.

У багатьох випадках проект ГПК перетворюється на підручник, що пояснює прописні істини господарського процесу, що цілком ґрунтовно вирішені в доктрині та в актах легального тлумачення процесуальних законів. Йдеться, зокрема, про вимоги до висновку експерта (ст. 85 проекту ГПК). Редакція відповідних положень ст. 42 чинного ГПК є щодо цього набагато досконалішою. Те саме стосується ч. 5 ст. 15, ст.ст. 49, 67, 75, 78, ч. 4 ст. 83, ст.ст. 93, 94, 110 проекту ГПК тощо.

5. Окремі неточності проекту ГПК:

- у ч. 8 ст. 9 зазначено, що суд не застосовує нормативно-правові акти, не зареєстровані в установленому порядку. Натомість велика кількість нормативно-правових актів не підлягають реєстрації (наприклад, укази Президента України). Отже, це положення є зайвим;

- положення ч. 2 ст. 15 про слухання справи поза приміщенням суду лише в разі дослідження доказів у місці їх знаходження не враховує всіх обставин (наприклад, велика кількість осіб, що беруть участь у справі, руйнування приміщення тощо), які вимагають слухання справи в іншому приміщенні. Тут цілком достатньо є доповнити ч. 2 ст. 15 проекту реченням: «а також в інших випадках за вмотивованою ухвалою суду»;

- з незрозумілих причин окрема думка судді згідно з проектом ГПК (ч. 2 ст. 19) є закритою на відміну від відкритості окремої думки судді згідно з ЦПК (ст. 19) та КАС (ст. 25);

- невиправданим позбавленням процесуальних прав сторін виглядає положення ч. 3 ст. 23 проекту ГПК, відповідно до якого відвід (самовідвід) має бути заявленим за три дні до початку розгляду справи. Для порівняння – у цивільному процесі відвід (самовідвід) може бути заявлений до початку з'ясування обставин справи та перевірки їх доказами (ч. 3 ст. 23 ЦПК). І це є природним, адже фактично знайомство з особою судді сторони проводять лише на початку розгляду справи;

- у ч. 1 ст. 32 проекту ГПК застосовується термін «місцезнаходження відповідача... невідоме». Проте місцезнаходження юридичної особи не може бути невідомим відповідно до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців (про який, до речі, йдеться у ч. 6 ст. 34

проекту ГПК). Отже, поняття «місцезнаходження» має бути виключене з ч. 1 ст. 32 проекту;

- ч. 3 ст. 26 проекту потребує уточнення, адже, виходячи з його змісту, визнання будь-якого права чи факту, що не мають ознак спору про право та мають юридичне значення, встановлюватимуться господарськими судами. Це виходить за межі суб'єктного складу господарського процесу. Отже, цю частину має бути доповнено словами «за заявами юридичних осіб»;

- стаття 28 проекту потребує доповнення переліком справ, що не можуть бути переданими на розгляд третейського суду:

- 1) за заявами про визнання права та встановлення фактів, що мають юридичне значення;

- 2) у спорах про визнання правочинів недійсними;

- 3) у спорах, у яких хоча б однією із сторін є юридична особа державної чи комунальної форми власності;

- проектом (ст. 53) передбачено обмеження прав нотаріусів, народних та інших депутатів бути представниками у господарському суді. Це є звуженням існуючих прав громадян України. Щодо цього господарський процес не має містити особливостей у порівнянні з цивільним процесом (ст. 38 ЦПК);

- у ст. 50 проекту представників сторін віднесено до інших учасників процесу, а у ст. 38 проекту – до осіб, які беруть участь у справі. Ця суперечливість має бути вирішена на користь положень ст. 38 проекту ГПК. Натомість, задля уникнення плутанини, доречно скористатися підходом чинного ГПК до цього питання, який об'єднав осіб, які беруть участь у справі, та інших учасників процесу в єдиному розділі IV «Учасники судового процесу»;

- у реченні другому ч. 2 ст. 101 проекту йдеться про визначення місцезнаходження юридичної особи місцем її державної реєстрації. Натомість у зазначеному контексті – це адреса державного реєстратора. Місцезнаходження юридичної особи має визначатися відомостями з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців. Те саме має стосуватися визначення місця проживання фізичних осіб-підприємців. Отже, ч. 2 ст. 101 проекту ГПК потребує уточнення;

- у п. 2 ч. 1 ст. 107 йдеться про необхідність визначення ціни позову в позовах про визнання права власності, а у ч. 2 – про зрівняння таких позовів з позовами немайнового характеру. Натомість останнє анулює сенс у визначенні ціни позову в позовах про визнання права власності. Отже, п. 2 ч. 1 ст. 107 підлягає виключенню з проекту ГПК;

- частина 2 ст. 117 проекту ГПК потребує вдосконалення. Цілком природно можуть застосо-

уватися видалення із залу судового засідання та штраф на правопорушника, що запропонована редакція статті виключає. Дискусійним є віднесення «попередження» до заходу відповідальності. Частина 1 ст. 17 проекту має бути доповнена позначенням на «інші заходи відповідальності, передбачені законом», адже за втручання в діяльність суду, насильство щодо судді, неповагу до суду можуть застосовуватися не лише заходи адміністративної, але й навіть кримінальної відповідальності (ст. 185-3 КУпАП, ст.ст. 376-379 КК України);

- не можна погодитися з можливістю подавати зауваження з приводу неповноти технічних записів та протоколу судового засідання лише після проголошення рішення у справі (ч. 1 ст. 123 ГПК). По-перше, тривалий розгляд справи може унеможливити адекватне відтворення судом та учасниками процесу даних, які закріплюються у відповідному записі (протоколі). По-друге, не можна обмежувати сторони у праві зауважувати на дії секретаря в тому разі, коли вони не відповідають закону (наприклад, не точно відображається хід засідання у протоколі). Отже, мають бути збережені формулювання ст. 81-1 чинного ГПК про порядок внесення зауважень на протокол судового засідання;

- невирішеним залишилося питання про складання повного рішення суду за заявою тих сторін та третіх осіб, які були відсутніми при прийнятті рішення господарського суду (ст. 176 проекту). Пропонується доповнити ст. 176 проекту частиною 2 такого змісту: «Особи, які беруть участь у справі, але були відсутніми під час прийняття рішення господарським судом, мають право заявити про складання повного рішення протягом десяти днів після отримання скороченого рішення суду»;

- вдосконалення потребує ст. 180 проекту:

По-перше, ця стаття регламентує не тільки видачу рішення сторонам, а його надсилання. Тому було б доцільно назву ст. 180 викласти таким чином: «Оформлення, видача або надсилання судового рішення особам, які беруть участь у справі».

По-друге, невизначеним залишається строк, відповідно до якого суд має видати або направити ухвалені рішення особам, які беруть участь у справі. Відповідно до ст. 173 проекту, повне рішення виготовляється протягом трьох днів. У ст. 180 проекту йдеться про надання копії рішення лише сторонам та третім особам, які не були присутніми при розгляді справи: протягом десяти днів з дня його ухвалення. Натомість строк видачі або надсилання ухваленого рішення має бути єдиним для всіх активних сторін процесу, як присутніх, так і не присутніх при ухваленні відповідного рішення. Отже, доцільно ч. 1 ст. 180 проекту доповнити такими словами: «не пізніше наступного дня після виго-

товлення повного рішення в порядку, визначеному статтями 173 та 176 цього кодексу»;

- задля уточнення процесуальної форми результатів розгляду заяви про відмову від позову при апеляційному розгляді справи доречно ст. 269 проекту доповнити частиною 2 такого змісту: «За результатами розгляду заяви про відмову від позову суд апеляційної інстанції постановляє ухвалу відповідно до вимог ст. 228 цього кодексу»;
- недоліки термінології проекту ГПК:
 - застосовується поняття «виключні обставини» замість «виняткові обставини» при характеристиці процедури перегляду справ Верховним Судом України (ч. 4 ст. 57 проекту ГПК);
 - застосування поняття «суб'єктів господарської (підприємницької) діяльності» замість «суб'єктів господарювання» (ст. 26 проекту);
 - у ч. 6 ст. 34 застосовується поняття «господарського товариства», хоча за смыслом статті відповідні правила стосуються всіх юридичних осіб;
 - у ч. 3 ст. 58 замість дієслова «складає протокол» судового засідання стосовно секретаря має застосовуватися «веде протокол».

Зауваження та пропозиції обговорені та схвалені на засіданні кафедри господарського права і процесу Одеської національної юридичної академії, протокол № 1 від 7.03.2008 р.

Додаток на 1 арк.
додаток № 1
до пропозицій та зауважень
кафедри господарського права і процесу
ОНЮА до проекту ГПК

Глава 21-1. Розгляд справ за спрощеною процедурою

Стаття 191-1. Порядок розгляду справ за спрощеною процедурою

1. Вимоги, предметом яких є сплата певної суми коштів, надання певної кількості речей, що визначені родовими ознаками, або цінних паперів, вексельне чи чекове зобов'язання, здійснення безготівкових розрахунків, надання фінансових послуг, порядок примусового виконання виконавчих документів, а також інші вимоги, засновані на відносинах між суб'єктами господарювання, можуть бути заявлені для розгляду за спрощеною процедурою.

2. Розгляд справ за спрощеною процедурою здійснюється господарськими судами за правилами, встановленими цим Кодексом, з урахуванням особливостей, визначених цією главою Кодексу.

Стаття 191-2. Порушення справи за спрощеною процедурою

1. Заява щодо розгляду справи в порядку, передбаченому цією главою, має бути додана позивачем до позовної заяви.

2. Суд вирішує питання про розгляд справи в порядку, передбаченому цією главою Кодексу, під час підготовки справи до слухання без виклику сторін.

3. Суд зазначає про розгляд справи за спрощеною процедурою в ухвалі про порушення справи.

4. Апеляційний перегляд справ, розглянутих у першій інстанції за спрощеною процедурою, здійснюється за правилами, визначеними цією главою Кодексу, з урахуванням особливостей перегляду судових рішень в апеляційному порядку.

Стаття 191-3. Основні засади розгляду справи за спрощеною процедурою

1. При розгляді справ за спрощеною процедурою:

1) розгляд справи має відбуватися протягом строку, що не перевищує одного місяця від дня надходження позовної заяви;

2) сторони позбавляються права доводити обставини, на які вони посилаються, із використанням показань свідків;

3) неявка в судове засідання сторін, належним чином повідомлених про час і місце розгляду справи, не є підставою для відкладення розгляду справи.

5. Суд може задовольнити вимогу щодо допиту свідка при розгляді справи за спрощеною процедурою в разі наявності обґрунтованих підозр щодо подробиць чи неправдивості письмових доказів.

Стаття 191-4. Скасування розгляду справи за спрощеною процедурою

1. Суд може скасувати розгляд справи за спрощеною процедурою до початку розгляду справи в разі, якщо визнає обґрунтованою відповідну вимогу відповідача, викладену у відзиві на позовну заяву.

2. Позивач може відмовитися від розгляду справи за спрощеною процедурою до початку судових дебатів. У цьому разі суд скасовує розгляд справи за спрощеною процедурою.

3. У разі скасування розгляду справи за спрощеною процедурою подальший розгляд справи відбувається в загальному порядку з урахуванням проведених у справі процесуальних дій.

4. Ухвала господарського суду про скасування розгляду справи за спрощеною процедурою не підлягає оскарженню.

Анотація

У статті аналізується коло питань висвітлених у проекті нової редакції Господарського Процесуального Кодексу України. Автори висловлюють зауваження та пропозиції до даного законопроекту, а саме, пропонується передбачити окремою статтею положення про участь наукового консультанта суду для викладення висновку щодо тлумачення норм законодавства та цілий ряд інших проблемних аспектів.

Ключові слова: позивач, відповідач, науковий консультант, судова справа, тлумачення, оскарження, скасування.

Аннотация

В статье анализируется круг вопросов освещенных в проекте новой редакции Хозяйственного процессуального кодекса Украины. Авторы высказывают замечания и предложения к законопроекту, а именно, предлагается предусмотреть отдельной статьёй положение об участии научного консультанта суда для изложения заключения о толковании норм законодательства и целый ряд других проблемных аспектов.

Ключевые слова: истец, ответчик, научный консультант, судебное дело, толкование, обжалование, отмена.

Summary

The article examines the range of issues lighted up in the project of a new release of the Economic Procedural Code of Ukraine. The authors express comments and suggestions to the bill, namely, it is proposed to foresee by the separate article the participation of the scientific adviser of the court to present conclusions about the interpretation of legislation and whole row other problematic aspects.

Keywords: plaintiff, defendant, scientific consultant, case, interpretation, appeal, abolition.